

rede disse Udgifter, dels naar Retsstenografer er anvendt efter hans eller begge Parters Begæring, dels naar det er sket efter Modpartens Begæring, og Retten skønner, at Anvendelsen har været begrundet.

Et *Mindretal* (Vagn Bro, Elmquist og Samuelsen) har ikke kunnet tiltræde dette sidste Forslag, men foreslaar, at Udgifterne altid skal betales af den, der ønsker Retsstenograf anvendt, jfr. Ændringsforslag Nr. 110, og tiltræder kun Hovedændringsforslaget Nr. 22 under Forudsætning af, at Ændringsforslag Nr. 110 vedtages.

Sagførervæsenet.

Hele Udvalget er enigt i, at der for Fremtiden bør indføres en tvungen Fællesbetegnelse for alle Sagførere, at denne Betegnelse bør være „Sagfører“, og at der herefter ikke er tilstrækkelig Grund til at give Overretssagførere og de saakaldte § 1031-Sagførere — der har Mødeberettigelse for Landsret — Ret til at betegne sig som Landsretssagfører, idet man bør bestræbe sig for hurtigst muligt at opnaa Ensartethed i Betegnelsen. Jfr. Ændringsforslagene Nr. 78, 224 og 226.

Endvidere er hele Udvalget enedes om at foreslaa, at det som Regel skal være en Betingelse for at blive Sagfører med Mødeberettigelse for Underret, at man har bestaaet juridisk Embedseksamen med 1ste Karakter eller med 2den Karakter af 1ste Grad, saaledes at den, der kun har bestaaet juridisk Embedseksamen med en ringere Karakter, alene skal kunne faa Beskikkelse, naar der efter Justitsministerens Skøn foreligger ganske særlige Omstændigheder, som taler derfor. Se Ændringsforslag Nr. 66 og 67.

Ligeledes er hele Udvalget enedes om, hvilke Arter af Virksomhed der bør kunne medregnes til Udbringelse af de 3 Aars Uddannelse, som skal gaa forud for Beskikkelsen, jfr. nærmere herom Ændringsforslagene Nr. 62—66.

Derimod er det ikke lykkedes at naa til Enighed indenfor Udvalget med Hensyn til Spørgsmaalet om Sagføreres Mødeberettigelse for Landsret og Højesteret.

Et *Flertal* (Hartvig Frisch, Knud Hansen, J. I. Jørgensen, Holger Kristiansen, F. K. Madsen, Pürschel, Hans Rasmussen, Jesper Simonsen, C. J. F. Sven og Trier) foreslaar, jfr. Ændringsforslag Nr. 65, at det som hidtil skal være en Betingelse for at opnaa Mødeberettigelse for Landsret, at man bestaar en Prøve ved Landsretten. Da de gældende Regler imidlertid har voldt Ulemper i Praksis, fordi det for mange har været vanskeligt at erhverve 3 egnede Prøvesager, foreslaar Flertallet Prøven lempet saaledes, at Landsretten efter nærmere af Justitsministeren fastsatte Regler skal kunne afgive Erklæring om, hvorvidt vedkommende er egnet til at opnaa Mødeberettigelse for Landsret, naar Retten gennem hans procederende Virksomhed allerede har et saadant Kendskab til hans Behandling af Retssager, at den kan afgive Erklæringen. Forholdet er nemlig det, at Landsretten ofte gennem den paagældendes Procedure i hans Fuldmægtigtid, se Retsplejelovens § 129, sidste Stykke, jfr. Lov Nr. 300 af 30. Juni 1922 § 14, har erhvervet godt Kendskab til hans Procedureevner og derfor kan erklære sig uden at behøve at kræve, at han udfører 3 Prøvesager. Eksamenbetingelsen foreslaas fastsat som for Sagførere ved Underret, jfr. ovenfor.

Et *Mindretal* (Vagn Bro, Christensen [Høng], Elmquist, Samuelsen og Vejen) foreslaar derimod, jfr. Ændringsforslag Nr. 64, at Landsretsprøven fuldstændig ophæves, dels paa Grund af de ovennævnte Ulemper, dels fordi den Regel, som foreslaas af Flertallet, skønnes at kunne medføre Fare for Ujævnhed i Landsrettens Afgørelser paa det heromhandlede Omraade. Til Gængæld foreslaas som Eksamenbetingelser fastsat juridisk Embedseksamen med 1ste Karakter eller 2den Karakter af 1ste Grad uden Dispensationsbeføjelse for Justitsministeren.

Hvad angaar Mødeberettigelsen for Højesteret foreslaar et *Flertal* (Hartvig Frisch, Knud Hansen, J. I. Jørgensen, Holger Kristiansen, F. K. Madsen, Hans Rasmussen, Jesper Simonsen, C. J. F. Sven og Trier) — jfr. Ændringsforslag Nr. 73 —